

MÁRK

Evangéliuma

A MÁRK ÍRÁSA SZERINT VALÓ SZENT EVANGÉLIUM

A Jézus Krisztus, az Isten Fia evangéliumának kezdete, amint meg van írva a prófétáknál: Íme, én elküldöm követemet a te orcád előtt, aki megkészíti a te utadat előtted. Kiáltó szava a pusztában: Készítsétek meg az Úr útját, egyengessétek meg ösvényeit!

Előállt János, bemerítvén a pusztában és prédikálván a megtérés bemerítkezését a bűnök bocsánatára. És kiment hozzá Júdea egész tartománya és a Jeruzsálem-beliek, és bemerítkeztek mindnyájan általa a Jordán vizébe, bűneikről vallást tévén. János pedig teveszőr ruhát és dereka körül bőrövet viselt, és sáskát és erdei mézet evett. És prédikált, mondván: Utánam jó, aki erősebb nálam, akinek nem vagyok méltó, hogy lehajolván, sarujának szíját megoldjam. Én vízbe merítettelek titeket, de Ő Szent Szellemben merít titeket.

És lett azokban a napokban, hogy eljött Jézus a galileai Názáretből, és bemerítettett János által a Jordánba. És azonnal feljövén a vízből, látta az eget megnyílni, és a Szellemet mint egy galambot őreá leszállani, és szózat lett az égből: Te vagy az én szeretett Fiam, akiben gyönyörködöm.

És a Szellem azonnal elragadta Őt a pusztába. És ott volt a pusztában negyven napig kísértetve a Sátántól, és vad állatokkal volt együtt, és angyalok szolgáltak neki.

Miután pedig János tömlöcbe vettetett, elment Jézus Galileába, prédikálván az Isten királyságának evangéliumát, és mondván: Betelt az idő, és elközelített az Isten királysága. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!

Mikor pedig Galilea tengere mellett járt, látta Simont és András, annak testvérét, amint a tengerbe hálót vetettek, mert halászok voltak. És mondta nekik Jézus: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy emberek halászaivá legyetek. És azonnal elhagyván hálóikat, követték Őt. És onnan egy kevésse tovább menve, látta Jakabot, a Zebedeus fiát és annak testvérét, Jánost, amint a hajóban azok is a hálókat kötözgették. És azonnal hívta őket. És ők atyjukat, Zebedeust, a napszámosokkal a hajóban hagyva, utána mentek.

És bementek Kapernaumba, és mindjárt szombaton bemenvén a zsinagógába, tanított. És elálmélkodtak tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. Volt pedig a zsinagógájukban egy ember, akiben tisztátalan szellem volt, és felkiáltott, és mondta: Ah! Mi dolgunk van nekünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Isten Szentje. És megdorgálta őt Jézus, mondván: Némulj meg, és menj ki belőle! És a tisztátalan szellem megrángatta őt, és fennszóval kiáltva, kiment belőle. És mindnyájan elálmélkodtak, annyira, hogy egymás között kérdezgették, mondván: Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan szellemeknek is, és engedelmeskednek neki? És azonnal elment a híre Galilea egész környékére.

És a zsinagógából azonnal kimenvén, a Simon és András házához mentek Jakabbal és Jánossal együtt. A Simon anyósa pedig lázas betegen feküdt, és azonnal szóltak neki felőle. És Ő odamenvén,

fölemelte azt, annak kezét fogván, és elhagyta azt a láz azonnal, és szolgált nekik.

Estefelé pedig, amikor leszállt a nap, mind Hozzá vitték a betegeket és az ördögösöket, és az egész város odagyűlt az ajtó elé. És meggyógyított sokakat, akik különféle betegségekben sínylődtek, és sok ördögöt kiűzött, és nem hagyta szólni az ördögöket, mivel ismerték Őt.

Kora reggel pedig, még szürkületkor, fölkelvén, kiment, és elment egy puszta helyre és ott imádkozott. Simon pedig és a vele lévők utána siettek, és amikor megtalálták Őt, mondták neki: Mindenki téged keres. És Ő mondta nekik: Menjünk a szomszédos helységekre, hogy ott is prédikáljak, mert azért jöttem. És prédikált azoknak zsinagógáiban, egész Galileában, és ördögöket űzött.

És jött hozzá egy leprás, kérvén Őt és leborulván előtte és mondván neki: Ha akarod, megtisztíthatsz engem. Jézus pedig könyörületességre indulván, kezét kinyújtva megérintette őt, és mondta neki: Akarom, tisztulj meg! És amint ezt mondta, azonnal eltávozott tőle a lepra, és megtisztult. És erősen megfenyegetvén, azonnal elküldte őt, és mondta neki: Meglásd, hogy senkinek semmit ne szólj, hanem menj el, mutasd meg magadat a papnak, és vidd fel a tisztulásodért, amit Mózes parancsolt, bizonyságul nekik. Az pedig kimenvén, kezdett sokat beszélni és terjeszteni a dolgot, annyira, hogy nyilvánosan városba immár be sem mehetett Jézus, hanem kint puszta helyeken volt, és mentek Hozzá mindenfelől.

Napok múlva pedig ismét bement Kapernaumba, és meghallották, hogy otthon van. És azonnal sokan összegyülekeztek, annyira, hogy még az ajtó elébe sem fértek, és hirdette nekik az igét. És jöttek hozzá egy gutaütöttet hozva, akit négyen emeltek. És mivel a sokaság miatt

nem férkőzhetek azzal őhozzá, megbontották a ház fedelét, ahol Ő volt, és rést törvén, leeresztették a nyoszolyát, amelyben a gutaütött feküdt. Jézus pedig a hitüket látván, mondta a gutaütöttnek: Fiam, megbocsáttattak a bűneid. Voltak pedig némely írástudók, akik ott ültek, szívükben *így* okoskodván: Mi dolog, hogy ez ilyen káromlásokat szól? Ki bocsáthatja meg a bűnöket, ha nem egyedül az Isten? És Jézus azonnal észrevette szellemében, hogy magukban *így* okoskodnak, és mondta nekik: Miért gondoljátok ezeket a szívetekben? Mi könnyebb, *azt* mondanom-e a gutaütöttnek: Megbocsáttattak a bűneid, vagy *ezt* mondanom: Kelj fel, vedd fel a nyoszolyádat, és járj? Hogy pedig megtudjátok, hogy az ember Fiának van hatalma e földön a bűnöket megbocsátani, mondta a gutaütöttnek: Mondom neked, kelj föl, vedd fel a nyoszolyádat, és menj haza! Az pedig azonnal fölkel, és felvén a nyoszolyáját, kiment mindenkinek láttára, úgyhogy mindenki elálmélkodott, és dicsőítette az Istent, ezt mondván: Sohasem láttunk ilyet!

És ismét kiment a tenger mellé, és az egész sokaság hozzá ment, és Ő tanította őket. És amikor továbbment, meglátta Lévit, az Alfeus fiát, aki a vámszedő helyen ült, és mondta neki: Kövess engem! És felkelvén, követte Őt. És lett, hogy amikor Ő ennek házában asztalhoz ült, a vámszedők és bűnösök is sokan odaültek Jézussal és a tanítványaival, mert sokan voltak, és követték Őt. És amikor látták az írástudók és a farizeusok, hogy együtt eszik a vámszedőkkel és bűnösökkel, mondták a tanítványainak: Mi dolog, hogy a vámszedőkkel és a bűnösökkel eszik és iszik? És amikor ezt hallotta Jézus, mondta nekik: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. Nem azért jöttem, hogy igazakat, hanem hogy bűnösöket hívjak megtérésre.

János és a farizeusok tanítványai pedig böjtöltek. Odamentek azért, és mondták neki: Mi az oka, hogy János és a farizeusok tanítványai böjtölnek, a te tanítványaid pedig nem böjtölnek? Jézus pedig mondta nekik: Avagy böjtölhet-e a vőlegény násznépe, amíg velük van a vőlegény? Ameddig a vőlegény velük van, nem böjtölhetnek. De jönnek majd napok, amikor elvétetik tőlük a vőlegény, és akkor böjtölni fognak azokon a napokon. Senki sem varr pedig új posztóból foltot ó ruhára, máskülönben ami *azt* kitoldaná, *még* kiszakít belőle, az új a régiből, és nagyobb szakadás lesz. És senki sem tölt új bort régi tömlőkbe, különben az új bor a tömlőket szétszakítja, a bor is kiömlik, a tömlők is elpusztulnak, hanem az új bort új tömlőkbe kell tölteni.

És lett, hogy szombaton a vetések közt ment át, és tanítványai mentükben a kalászokat kezdték szagatni. Ekkor a farizeusok mondták neki: Íme, miért művelik azt szombaton, amit nem szabad? Ő pedig mondta nekik: Sohasem olvastátok-e, mit tett Dávid, mikor szűkölködött és megéhezett társaival együtt? Mi módon ment be az Isten házába az Abiátár főpap idejében és ette meg a szent kenyereket, amelyeket nem szabad megenni, csak a papoknak, és adott a társainak is? És mondta nekik: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért. Annak okáért az ember Fia a szombatnak is ura.

És ismét bement a zsinagógába, és volt ott egy megszáradt kezű ember. És lesték Őt, hogy meggyógyítja-e szombaton, hogy vádolhassák Őt. Akkor mondta a megszáradt kezű embernek: Állj elő középemre! Azoknak pedig mondta: Szabad-e szombaton jót vagy rosszat tenni, lelket menteni, vagy kioltani? De azok hallgattak. Ő pedig elnézvén őket haraggal, bánkódván szívük keménysége miatt, mondta az embernek: Nyújtsd ki a kezedet! És kinyújtotta, és meggyógyult a keze, és éppé lett, mint a másik. Akkor a farizeusok kimenvén, a

Heródes pártiakkal mindjárt tanácsot tartottak ellene, hogy elveszítsék Őt.

Jézus pedig elment tanítványaival a tenger mellé, és nagy sokaság követte Őt Galileából és Júdeából, és Jeruzsálemből és Idumeából és a Jordánon túlról, és a Tírusz és a Szidon környékiek, amikor hallották, hogy milyen nagy dolgokat vitt véghez, nagy sokasággal jöttek hozzá. És megmondta tanítványainak, hogy egy kis hajót tartsanak neki készen, a sokaság miatt, hogy ne szorongassák Őt. Mert sokakat meggyógyított, úgyszólván akiknek valami bajuk volt, rárohantak, hogy megérinthessék Őt. A tisztátalan szellemek is, mikor meglátták Őt, leborultak előtte, és kiáltottak, mondván: Te vagy az Isten Fia! Ő pedig erősen fenyegette őket, hogy Őt ki ne jelentsék.

Azután felment a hegyre, és magához szólította, akiket akart, és hozzá mentek. És választott tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni, És hatalmuk legyen betegségeket gyógyítani és ördögöket kiűzni: Simont, akinek a Péter nevet adta, és Jakabot a Zebedeus fiát és Jánost a Jakab testvérét, és a Boanerges nevet adta nekik, amely azt teszi: mennydörgés fiai, és Andrászt és Fülöpöt, Bertalant és Mátét, Tamást és Jakabot az Alfeus fiát, Taddeust és a kananeai Simont, és Iskariótes Júdást, aki el is árulta Őt.

Azután haza tértek. És ismét egybegyűlt a sokaság, annyira, hogy még nem is ehettek. Amint az övéi ezt meghallották, eljöttek, hogy megfogják Őt, mert azt mondták, hogy magán kívül van. Az írástudók pedig, akik Jeruzsálemből jöttek le, azt mondták, hogy: Belzebub van vele, és: Az ördögök fejedelme által úzi ki az ördögöket. Ő pedig magához hívván azokat, példázatokban mondta nekik: Sátán miként tud Sátánt kiűzni? És ha egy királyság önmagában meghasonlik, meg nem maradhat az a királyság. És ha egy ház önmagában meghasonlik,

meg nem maradhat az a ház. És ha a Sátán önmaga ellen támadt és meghasonlott, nem maradhat meg, hanem vége van. Nem rabolhatja el senki az erős kincseit, bemenvén a házába, csak ha előbb az erőt megkötözi és azután rabolja ki a házát.

Bizony mondom nektek, hogy minden bűn megbocsáttatik az emberek fiainak, a káromlások is mind, amelyekkel káromolnak, De aki a Szent Szellem ellen szól káromlást, nem nyer bocsánatot soha, hanem örök kárhozatra méltó. Mivel ezt mondták: Tisztátalan szellem van benne.

És megérkeztek a testvérei és az anyja, és kívül megállva, beküldtek hozzá, hívatván Őt. Körülötte pedig sokaság ült, és mondták neki: Íme, anyád és testvéreid ott kinn keresnek téged. Ő pedig felelt nekik, mondván: Ki az én anyám vagy kik a testvéreim? Azután elnézván köröskörül a körülötte ülőkön, mondta: Íme az anyám és a testvéreim. Mert aki az Isten akaratát cselekszi, az az én fivérem és nővérem és anyám.

És ismét kezdett tanítani a tenger mellett. És nagy sokaság gyűlt hozzá, úgyhogy Ő a hajóba lépvén, a tengeren ült, az egész sokaság pedig a tenger mellett a földön volt. És sokat tanította őket példázatokban, és ezt mondta nekik tanításában: Halljátok: Íme, a magvető kiment vetni. És lett vetés közben, hogy némely az út mellé esett, és eljöttek az égi madarak, és megették azt. Némely pedig a köves helyre esett, ahol nem sok földje volt, és hamar kikelt, mivel nem volt mélyen a földben. Mikor pedig fölkel a nap, megperzselődött, és mivel nem volt gyökere, elszáradt. Némely pedig a tövisek közé esett, és felnövekedtek a tövisek, és megfojtották azt, és nem adott gyümölcsöt. Némely pedig a jó földbe esett, és növekedő és gyarapodó gyümölcsöt

adott, és némely hozott harminc annyit, némely hatvan annyit, némely pedig száz annyit. És mondta nekik: Akinek van füle a hallásra, hallja!

Mikor pedig egyedül volt, megkérdezték Őt a körülötte lévők a tizenkettővel együtt a példázat felől. Ő pedig mondta nekik: Nektek adatott, hogy az Isten királyságának titkát tudjátok, ama kívül levőknek pedig példázatokban adatnak mindenek, hogy nézvén nézzenek és ne lássanak, és hallván halljanak és ne értsenek, hogy soha meg ne térjenek, és bűneik meg ne bocsáttassanak.

És mondta nekik: Nem értitek ezt a példázatot? Akkor mi módon értitek meg majd a többi példázatot? A magvető az igét veti. Az útfélen valók pedig azok, akiknek vetik az igét, de mihelyst hallják, azonnal eljő a Sátán, és elragadja a szívükbe vetett igét. És hasonlóképpen a köves helyre vetettek azok, akik mihelyst hallják az igét, mindjárt örömmel fogadják, de nincsen bennük gyökere, hanem ideig valók, azután ha nyomorúság vagy háborúság támad az ige miatt, azonnal megbotránkoznak. A tövisek közé vetettek pedig azok, akik az igét hallják, de a világi gondok és a gazdagság csalárdsága és egyéb dolgok kívánsága közbejővén, elfojtják az igét, és gyümölcstelen lesz. A jó földbe vetettek pedig azok, akik hallják az igét és beveszik, és gyümölcsöt teremnek, némely harminc annyit, némely hatvan annyit, némely száz annyit.

És mondta nekik: Avagy azért hozzák-e elő a gyertyát, hogy véka alá tegyék, vagy az ágy alá? És nem azért-e, hogy a gyertyatartóba tegyék? Mert nincs semmi rejtett dolog, ami meg ne jelentené, és semmi sem volt eltitkolva, hanem hogy nyilvánosságra jusson. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja! És mondta nekik: Figyeljete arra, amit hallotok: Amilyen mértékkel mérték, olyannal mérnek nektek, sőt

ráadást adnak nektek, akik halljátok. Mert akinek van, annak adatik, és akinek nincs, attól az is elvétetik, amije van.

És mondta: Úgy van az Isten királysága, mint mikor az ember beveti a magot a földbe. És alszik és fölkel éjjel és nappal, a mag pedig kihajt és felnő, ő maga sem tudja miképpen. Mert magától terem a föld, először füvet, azután kalászt, azután teljes búzát a kalászban. Mihelyt pedig a gabona arra való, azonnal sarlót ereszt reá, mert az aratás elérkezett.

És mondta: Mihez hasonlítsuk az Isten királyságát? Avagy milyen példában példázzuk azt? A mustármaghoz, amely mikor a földbe vettetik, minden földi magnál kisebb, és mikor elvettetik, felnő, és minden veteménynél nagyobb lesz, és nagy ágakat hajt, úgyhogy árnyéka alatt fészket rakhatnak az égi madarak.

És sok ilyen példázatban hirdette nekik az igét úgy, amint megérthették. Példázat nélkül pedig nem szólt nekik, maguk közt azonban a tanítványoknak mindent megmagyarázott.

Azután mondta nekik azon a napon, amint este lett: Menjünk át a túlsó partra! Elbocsátván azért a sokaságot, elvitték Őt úgy, amint a hajóban volt, de más hajók is voltak vele. Akkor nagy szélvihar támadt, a hullámok pedig becsaptak a hajóba, annyira, hogy már-már megtelt. Ő pedig a hajó hátulsó részében a fejaljon aludt. És fölkeltek Őt és mondták neki: Mester, nem törődsz vele, hogy elveszünk? És felkelvén megdorgálta a szelet, és mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és nagy nyugalom lett. És mondta nekik: Miért vagytok ily félénkek? Hogy van, hogy nincsen hitetek? És megfélemlettek nagy félelemmel, és ezt mondták egymásnak: Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engedelmeskednek neki?

És elmentek a tenger túlsó partjára, a Gadarénusok földjére. És amint a hajóból kiszállt, azonnal szembe jött vele egy ember a sírboltokból, akiben tisztátalan szellem volt, akinek lakása a sírboltokban volt, és már láncokkal sem bírta őt senki sem lekötöni. Mert sokszor megkötözték őt bilincsekkel és láncokkal, de ő a láncokat szétszaggatta, és a bilincseket összetörte, és senki sem tudta őt megfékezni. És éjjel és nappal mindig a hegyeken és a sírboltokban volt, kiáltozva és magát kövekkel vagdosva. Mikor pedig Jézust távolról meglátta, oda futott, és leborult előtte, és fennhangon kiáltva mondta: Mi közöm nékem hozzád, Jézus, a magasságos Isten Fia? Az Istenre kényszerítelek, ne kínozz engem! Mert ezt mondta neki: Menj ki, tisztátalan szellem, ebből az emberből! És megkérdezte tőle: Mi a neved? És felelt, mondván: Légió a nevem, mert sokan vagyunk. És igen kérte Őt, hogy ne küldje el őket arról a vidékről. Volt pedig ott a hegynél egy nagy disznónyáj, amely legelt. És az ördögök mindnyájan kérték Őt, mondván: Küldj minket a disznókba, hogy azokba menjünk be. És Jézus azonnal megengedte nekik. A tisztátalan szellemek pedig kijővén, bementek a disznókba, és a nyáj a meredekről a tengerbe rohant. Voltak pedig mintegy kétezren, és belefulladtak a tengerbe. Akik pedig őrizték a disznókat, elfutottak, és hírt vittek a városba és a falvakba. És kimentek, hogy lássák, mi az, ami történt. És Jézushoz mentek, és látták, hogy az ördögös ott ül, fel van öltözködve és eszénél van, az, akiben a légió volt, és megfélemlettek. Akik pedig látták, elbeszélték nekik, hogy mi történt az ördögössel és a disznókkal. És kezdték kérni Őt, hogy távozzék el a határukból. Mikor pedig a hajóba beszállt, a volt ördögös kérte Őt, hogy vele lehessen. De Jézus nem engedte meg neki, hanem *ezt* mondta neki: Menj haza a tiédhez, és jelentsd meg nekik, milyen nagy dolgot cselekedett veled az Úr, és *mint* könyörült

rajtad. El is ment, és kezdte hirdetni a Tízvárosban, milyen nagy dolgot cselekedett vele Jézus, és mindnyájan elcsodálkoztak.

És mikor ismét átment Jézus a hajón a túlsó partra, nagy sokaság gyűlt hozzá, és Ő a tenger mellett volt. És íme, eljött a zsinagóga főkegyike, név szerint Jairus, és meglátván Őt, lábaihoz esett, és igen kérte Őt, mondván: A leánykám halálán van, jer, vedd reá kezedet, hogy meggyógyuljon és éljen. El is ment vele, és nagy sokaság követte Őt, és tolongtak körülötte.

És egy asszony, aki tizenkét év óta vérfolyásos volt, és sok orvostól sokat szenvedett, és minden vagyonát elköltötte, és semmit sem javult, sőt inkább még rosszabbul lett, mikor Jézus felől hallott, a sokaságban hátulról kerülve, megérintette a ruháját. Mert ezt mondta: Ha csak ruháit érinthetem is, meggyógyulok. És vérének forrása azonnal kiszáradt, és megérezte testében, hogy kigyógyult bajából. Jézus pedig azonnal észre vévén magán, hogy erő áradt ki belőle, megfordult a sokaságban, és mondta: Ki érintette meg a ruháimat? És mondták neki a tanítványai: Látod, hogy a sokaság tolong körülötted, és azt kérdezed: Ki érintett meg engem? És körülnézett, hogy lássa azt, aki ezt cselekedte. Az asszony pedig tudva, hogy mi történt vele, félve és remegve ment oda, és leborult előtte, és elmondta neki a teljes igazságot. Ő pedig mondta neki: Leányom, a hited megmentett téged. Menj el békével, és gyógyulj meg a bajodból.

Mikor még beszélt, odajöttek a zsinagóga fejétől, mondván: Leányod meghalt. Mit fárasztod tovább a Mestert? Jézus pedig, amint hallotta a beszédet, amit mondtak, azonnal mondta a zsinagóga fejének: Ne félj, csak higgy! És senkinek sem engedte, hogy vele menjen, csak Péternek és Jakabnak és Jánosnak, a Jakab testvérének. És odament a zsinagóga fejének házához, és látta a zűrzavart, a sok siránkozót és

jajgatót. És bemenvén, mondta nekik: Mit zavarogtok és sírtok? A gyermek nem halt meg, hanem alszik. És kinevették Őt. Ő pedig kiküldvén valamennyit, maga mellé vette a gyermek atyját és anyját és a vele levőket, és bement oda, ahol a gyermek feküdt. És megfogván a gyermek kezét, mondta neki: Talitha, kúmi! ami lefordítva azt teszi: Leányka, neked mondom, kelj föl! És a leányka azonnal fölkelt és járt. Mert tizenkét esztendő volt. És nagy csodálkozással csodálkoztak. Ő pedig erősen megparancsolta nekik, hogy ezt senki meg ne tudja. És mondta, hogy adjanak neki enni.

És kiment onnan, és ment az Ő hazájába, és követték Őt a tanítványai. És amint eljött a szombat, tanítani kezdett a zsinagógában, és sokan, akik Őt hallották, elálmélkodtak, mondván: Honnét vannak ennél ezek? És milyen bölcsesség az, ami neki adatott, hogy ilyen csodadolgok is történnek általa? Avagy nem ez-e az az ácsmester, Mária fia, Jakabnak, Józsnak, Júdásnak és Simonnak pedig testvére? És nincsenek-e itt közöttünk a nővérei is? És megbotránkoztak benne. Jézus pedig mondta nekik: Nincs próféta tisztesség nélkül, csak a maga hazájában, és a rokonai között és a maga házában. Nem is tehetett ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyított meg, rájuk vetvén kezeit. És csodálkozott azoknak hitelenségén. Aztán köröskörül járta a falvakat, tanítván.

Majd magához szólította a tizenkettőt, és kezdte őket kiküldeni kettőnként, és hatalmat adott nekik a tisztátalan szellemek fölött, és megparancsolta nekik, hogy az útra semmit ne vigyenek egy pálcán kívül, se táskát, se kenyeret, se pénzt az övükben, hanem kössenek sarut, de két ruhát ne öltsenek. És mondta nekik: Ahol valamely házba bementek, ott maradjatok mindaddig, amíg tovább mentek onnan. Akik pedig nem fogadnak be titeket, se nem hallgatnak rátok, onnan

kimenvén, rázzátok le a port lábaitokról, bizonyságul ellenük. Bizony mondom nektek: Szodomának vagy Gomorának tűrhetőbb lesz a dolga az ítélet napján, mint annak a városnak. Kimenvén azért, prédikálták, hogy térjenek meg. És sok ördögöt űztek ki, és olajjal sok beteget megkentek és meggyógyítottak.

És meghallotta ezeket Heródes király, mert nyilvánvalóvá lett a neve, és mondta: Bemerítő János támadt fel a halálból, és azért működnek benne ezek az erők. Némelyek azt mondták, hogy Illés Ő, mások meg azt mondták, hogy próféta, vagy *olyan*, mint egy a próféták közül. Heródes pedig *ezeket* hallván, mondta: Akinek fejét vétettem, az a János ez. Ő támadt fel a halálból.

Mert maga Heródes fogatta el és vettette börtönbe Jánost Heródiás miatt, Fülöpnek, az ő testvérének felesége miatt, mivelhogy azt vette feleségül. Mert János *azt* mondta Heródesnek: Nem szabad a testvéred feleségével élned. Heródiás pedig ólálkodott utána, és meg akarta őt ölni, de nem tehetette. Mert Heródes félt Jánostól, igaz és szent embernek ismervén őt, és oltalmazta őt, és rá hallgatván, sok dologban követte és örömet hallgatta őt.

De egy alkalmas nap jöttével, mikor Heródes a maga születése ünnepén nagyjainak, vezéreinek és Galilea előkelő embereinek lakomát adott, és ennek a Heródiásnak a leánya bement és táncolt, és megtetszett Heródesnek és a vendégeknek, mondta a király a leálynak: Kérj tőlem, amit akarsz, és megadom neked. És megesküdött neki, hogy: Bármit kérsz tőlem, megadom neked, még ha királyságom felét is.

Az pedig kimenvén, mondta az anyjának: Mit kérjek? Ez pedig mondta: A Bemerítő János fejét. És a királyhoz nagy sietve azonnal bemenvén, kérte őt, mondván: Akarom, hogy mindjárt add ide nekem a Bemerítő János fejét egy tálban. A király pedig, noha igen

megszomorodott, esküje és a vendégek miatt nem akarta őt elutasítani. És azonnal hóhért küldvén a király, megparancsolta, hogy hozzák el a fejét.

Ez pedig elmenvén, fejét vette a börtönben, és előhozta a fejét egy tálban, és a leánynak adta, a leány pedig az anyjának adta azt. A tanítványai pedig, amikor meghallották, eljöttek, és elvitték a testét, és sírba tették.

És az apostolok összegyülekeztek Jézushoz, és elbeszéltek neki mindent, azt is, amiket cselekedtek, azt is, amiket tanítottak. Ő pedig mondta nekik: Jertek el csupán ti magatok valamely puszta helyre, és pihenjete meg egy kevéssé. Mert sokan voltak a járó-kelők, és még evésre sem volt alkalmas idejük. És elmentek hajón egy puszta helyre csupán ő maguk. A sokaság pedig meglátta őket, amint mentek, és sokan megismerték Őt, és minden városból összefutottak oda gyalog, és megelőzték őket, és hozzá gyülekeztek. És kimenvén Jézus nagy sokaságot látott, és megszánta őket, mert olyanok voltak, mint a pásztor nélkül való juhok. És kezdte őket sokra tanítani. Mikor pedig immár nagy idő volt, hozzámenvén a tanítványai mondták: Puszta ez a hely, és immár nagy idő van. Bocsásd el őket, hogy elmenvén a körülfekvő majorokba és falvakba, vegyenek maguknak kenyeret, mert nincs mit enniük. Ő pedig felelvén, mondta nekik: Adjatok nekik ti enni! És mondták neki: Elmenvén, vegyünk-e kétszáz dénárért kenyeret, hogy enni adjunk nekik? Ő pedig mondta nekik: Hány kenyeretek van? Menjetek és nézzétek meg! És megtudván, mondták: Öt, és két halunk. És parancsolta nekik, hogy ültessenek le mindenkit csoportonként a zöld pászitra. Letelepedtek azért szakaszonként, százával és ötvenével. Ő pedig vette az öt kenyeret és a két halat, és az égre tekintvén, áldást mondott, és megtörte a kenyeret, és tanítványainak adta, hogy tegyék

azok elé, és a két halat is elosztotta mindnyájuk között. Ettek azért mindnyájan, és jóllaktak, és maradékot is szedtek fel tizenkét telekosárral, és a halakból is. Akik pedig a kenyerekből ettek, mintegy ötezeren voltak férfiak.

És azonnal kényszerítette tanítványait, hogy hajóba szálljanak, és menjenek át előre a túlsó partra Bethsaida felé, amíg Ő a sokaságot elbocsátja. Miután pedig elbocsátotta őket, fölment a hegyre imádkozni. És mikor beesteledett, a hajó a tenger közepén volt, Ő pedig egymaga a szárazon. És látta őket, amint vesződnek az evezéssel, mert a szél szembe fújt velük, és a negyedik éjszakai őr váltás idején hozzájuk ment a tengeren járva, és el akart haladni mellettük. Azok pedig látván Őt a tengeren járni, kísértetnek vélték, és felkiáltottak, mert mindnyájan látták Őt, és megrémültek. De Ő azonnal megszólította őket, és mondta nekik: Bízatok, én vagyok, ne féljete! Ekkor bement hozzájuk a hajóba, és elállt a szél, ők pedig magukban szerfölött álmétkodtak és csodálkoztak. Mert nem okultak a kenyereken, mivel a szívük meg volt keményedve.

És átkelve, eljutottak a Genezáret földjére, és kikötöttek. De mihelyt kiszálltak a hajóból, azonnal megismerték Őt, és azt az egész környéket befutván, kezdtek a beteget a nyoszolyákon ide-oda hordozni, amerre hallották, hogy Ő ott van. És ahová bement a falvakba vagy városokba vagy majorokba, a beteget letették a piacokon, és kérték Őt, hogy legalább a ruhája szegélyét megérinthessék. És valahányan csak megérintették, meggyógyultak.

És hozzá gyűltek a farizeusok és némelyek az írástudók közül, akik Jeruzsálemből jöttek. És látván, hogy a tanítványai közül némelyek tisztátalan, azaz mosdatlan kézzel esznek kenyeret, panaszkodtak. Mert a farizeusok és a zsidók mind, a régiek rendelését követve, nem esznek,

ha kezüket erősen meg nem mossák, és piacról *jóvé*n sem esznek, ha meg nem mosakodnak, és sok egyéb van, aminek megtartását átvették, poharaknak, korsóknak, rézedényeknek és nyoszolyáknak megmosását.

Azután megkérdezték Őt a farizeusok és az írástudók: Mi az oka, hogy a tanítványaid nem járnak a régiek rende

lése szerint, hanem mosdatlan kézzel esznek kenyeret? Ő pedig felelvén, mondta nekik: Igazán jövendölt felőletek, képmutatók felől Ésaías próféta, amint meg van írva: Ez a nép ajkaival tisztel engem, a szívük pedig távol van tőlem. Pedig hiába tisztelnek engem, ha oly tanokat tanítanak, amelyek emberek parancsolatai. Mert az Isten parancsolatát elhagyva, az emberek rendelését tartjátok meg, korsóknak és poharaknak mosását, és sok egyéb efféléket is cselekesztek. És mondta nekik: Az Isten parancsolatát szépen félre teszitek, azért, hogy a magatok rendelését tartsátok meg. Mert Mózes azt mondta: Tiszteld atyádat és anyádat. És: Aki atyját vagy anyját szidalmazza, halállal haljon meg. Ti pedig azt mondjátok: Ha valaki ezt mondja atyjának vagy anyjának: Korbán, azaz: *áldozati* ajándék az, amivel megsegíthetnélek: Úgy már nem engeditek, hogy az atyjával vagy anyjával valami jót tegyen, eltörölvén az Isten beszédét a ti rendelése

tekkkel, amelyet rendeltetek, és sok effélét cselekesztek. És előszólítván az egész sokaságot, mondta nekik: Hallgassatok reám mindnyájan, és értsétek meg: Nincs semmi az emberen kívül való, ami belemenvén, tisztátalanná tehetné őt, hanem amik belőle jönnek ki, azok teszik tisztátalanná az embert. Ha valakinek van füle a hallásra, hallja! És mikor házba ment be a sokaság közül, megkérdezték Őt tanítványai a példázat felől. És mondta nekik: Ti is ennyire tudatlanok vagytok? Nem értitek-e, hogy ami kívülről megy az emberbe, semmi

sem teheti tisztátalanná őt? Mert nem a szívébe megy be, hanem a gyomrába, és az árnyékszékbe kerül, amely minden eledelt megtisztít. Mondta továbbá: Ami az emberből jön ki, az teszi tisztátalanná az embert. Mert onnan belülről, az emberek szívéből származnak a gonosz gondolatok, házasságtörések, paráznaságok, gyilkosságok, lopások, kapzsiságok, gonoszságok, csalás, kicsapongás, gonosz szem, káromlás, kevélység, bolondság. Mind ezek a gonoszságok belülről jönnek ki, és tisztátalanná teszik az embert.

És onnét fölkelvén, elment Tírusz és Szidon határaiba, és házba menvén, nem akarta, hogy valaki észrevegye, de nem rejtőzhetett el. Mert hallván felőle egy asszony, akinek leányában tisztátalan szellem volt, eljött és a lábaihoz borult. Ez az asszony pedig görög volt, sziroföníciai származású. És kérte Őt, hogy űzze ki a leányából az ördögöt. Jézus pedig mondta neki: Engedd, hogy először a fiak elégíttessenek meg. Mert nem jó a fiak kenyerét elvenni, és a kiskutyáknak dobni. Az pedig felelt és mondta neki: Igen Uram, de a kiskutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból. Erre mondta neki: E beszédért, menj el, az ördög kiment a leányodból. És haza menvén, úgy találta, hogy az ördög kiment, a leány pedig az ágyon feküdt.

Aztán ismét kimenvén Tírusz és Szidon határaiból, a Galileai tengerhez ment, a Tízváros határain át. És hoztak hozzá egy nehezen szóló siketet, és kérték Őt, hogy tegye rá a kezét. Ő pedig, mikor kivitte azt a sokaság közül egy magát, az ujjait annak fülébe dugta, és köpven megérintette annak nyelvét, és föltekintvén az égre, fohászzkodott, és mondta neki: Effata, azaz: nyílj meg! És azonnal megnyíltak a fülei: és nyelve kötele megoldódott, és helyesen beszélt. És megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el, de minél inkább tiltotta, annál

inkább híresztelték. És szerfelett álmétkodtak, ezt mondván: Mindent jól cselekedett, a siketeket is hallókká teszi, a némákat is beszélőkké.

Azokban a napokban, mivelhogy felettébb nagy volt a sokaság, és nem volt mit enniük, magához szólította Jézus a tanítványait, és mondta nekik: Szánakozom e sokaságon, mert immár harmad napja, hogy velem vannak, és nincs mit enniük. És ha éhen bocsátom haza őket, kidőlnek az úton, mert némelyek közülük messziről jöttek. A tanítványai pedig feleltek neki: Honnan elégíthetné meg ezeket valaki kenyérral itt e pusztában? És megkérdezte őket: Hány kenyereketek van? Azok pedig mondták: Hét. Akkor megparancsolta a sokaságnak, hogy telepedjenek le a földre. És vétén a hét kenyeret, és hálákat adván, megtörte, és a tanítványainak adta, hogy eljűk tegyék. És a sokaság elé tették. Volt egy kevés haluk is. És megáldván azt mondta, hogy tegyék eljűk azokat is. Ettek azért, és jóllaktak, és fölszedték a maradék darabokat, hét kosárral. Voltak pedig akik ettek mintegy négyezren, és elbocsátotta őket. És azonnal a hajóba szállt tanítványaival, és elment Dalmánuta vidékére.

És kijöttek a farizeusok, és kezdték Őt faggatni, mennyei jelt kívánván tőle, hogy kísérsék Őt. Ő pedig szelleme mélyéből felsóhajtván, mondta: Miért kíván jelt ez a nemzetség? Bizony mondom nektek, nem adatik jel ennek a nemzetségnek. És otthagyván őket, ismét hajóba szállt, és a túlsó partra ment. De elfelejtettek kenyeret vinni, és nem volt velük egy kenyérről több a hajóban. És Ő intette őket, mondván: Vigyázzatok, óvakodjatok a farizeusok kovászatól és a Heródes kovászatól! Ekkor egymás között tanakodván, mondták: Nincs kenyérünk. Jézus pedig észre vétén ezt, mondta nekik: Mit tanakodtok, hogy nincsen kenyereketek? Mégsem fogjátok-e fel és nem értitek-e? Mégis kemény-e a szívetek? Szemeitek lévén, nem láttok-e? És füleitek

lévén, nem hallotok-e? És nem emlékeztek-e? Mikor az öt kenyeret megtörtem az ötezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Mondták neki: Tizenkettőt. Mikor pedig a hetet a négyezernek, hány kosarat hoztatok el darabokkal tele? Azok pedig mondták: Hetet. És mondta nekik: Hogy nem értitek *hát*?

Azután Bethsaidába ment, és egy vakot vittek hozzá, és kérték Őt, hogy érintse meg. Ő pedig megfogván a vak kezét, kivezette őt a falun kívül, és a szemeibe köpvén és kezeit reá tévén, megkérdezte őt, hogy lát-e valamit? Az pedig föltekintvén, mondta: Látom az embereket, mint valami járkáló fákat. Azután kezeit ismét rátette annak szemeire, és feltekintetett vele. És megépült, és messze és világosan látott mindent. És haza küldte, mondván: Se a faluba be ne menj, se senkinek el ne mondd a faluban.

És elment Jézus és a tanítványai Cézárea Filippi falvaiba, és útközben megkérdezte a tanítványait, mondván nekik: Kinek mondanak engem az emberek? Ők pedig feleltek: Bemerítő Jánosnak, és némelyek Illésnek, némelyek pedig egynek a próféták közül. És Ő mondta nekik: Ti pedig kinek mondotok engem? Felelvén pedig Péter, mondta neki: Te vagy a Krisztus. És rájuk parancsolt, hogy senkinek se szóljanak felőle.

És kezdte őket tanítani, hogy az ember Fiának sokat kell szenvedni, és megvettetni a vénektől és a főpapoktól és az írástudóktól, és megöletni, és harmadnapra feltámadni. És ezt nyíltan mondta. Péter pedig magához vonván Őt, kezdte dorgálni. És Ő megfordulván és a tanítványaira tekintvén, megfeddte Pétert, mondván: Távozz tőlem Sátán, mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberekére.

A sokaságot pedig a tanítványaival együtt magához szólítván, mondta nekik: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, és

vegye fel a keresztyét, és kövessen engem. Mert aki meg akarja tartani az életét, elveszti azt, aki pedig elveszti az életét értem és az evangéliumért, az megtalálja azt. Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall? Avagy mit adhat az ember váltságul a lelkéért? Mert aki szégyell engem és az én beszédeimet e házasságtörő és bűnös nemzetség között, az ember Fia is szégyellni fogja azt, mikor eljő Atyja dicsőségében a szent angyalokkal.

Azután mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy vannak némelyek az itt állók között, akik nem ízlelnek addig halált, amíg meg nem látják, hogy az Isten királysága eljött hatalommal.

És hat nap múlva magához vette Jézus Pétert és Jakabot és Jánost, és felvitte őket csupán magukban egy magas hegyre. És elváltozott előttük, és a ruhája fényes lett, igen fehér, mint a hó, mihez hasonlót a ruhafestő e földön nem fehérlíthet. És megjelent nekik Illés Mózesrel együtt, és beszéltek Jézussal. Péter pedig megszólalván, mondta Jézusnak: Mester, jó nekünk itt lenni: csináljunk azért három sátrat, neked egyet, Mózesnek is egyet, Illésnek is egyet. De nem tudta, mit beszél, mivel megrémültek. És felhő támadt, mely beárnyékolta őket, és a felhőből szózat jött, mondván: Ez az én szeretett Fiam, Őt hallgassátok! És hirtelen, mikor körültekintettek, senkit sem láttak többé maguk körül, egyedül Jézust.

Mikor pedig a hegyről leszálltak, megparancsolta nekik, hogy senkinek se mondják el, amit láttak, csak amikor az ember Fia a halálból feltámad. És ezt a szót megtartották magukban, tudakozván egymás között, mit jelent a halálból feltámadni?

És megkérdezték Őt, mondván: Miért mondják az írástudók, hogy előbb Illésnek kell eljönnie? Ő pedig felelvén, mondta nekik: Illés

ugyan előbb eljővén helyreállít mindent, de hogyan van az ember Fiáról megírva, hogy sokat kell szenvednie és megvettetnie? De mondom nektek, hogy Illés már el is jött, és azt cselekedték velem, amit akartak, amint meg van írva felőle.

És mikor a tanítványokhoz ment, nagy sokaságot látott körülöttük, és írástudókat, akik azokkal vitatkoztak. És az egész sokaság meglátván Őt, azonnal elálmélkodott, és hozzá sietvén köszöntötte Őt. Ő pedig megkérdezte az írástudókat: Miről vitatkoztok velük? És felelvén egy a sokaságból, mondta: Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma szellem van. És ahol csak megragadja, szaggatja őt, ő pedig habzik, a fogát csikorgatja, és elfonnyad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták. Ő pedig felelvén neki, mondta: Óh, hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt hozzám!

És hozzá vitték azt, és mihelyt Ő meglátta azt, a szellem azonnal szagatta azt, és leesvén a földre, habozván fetrengett. És megkérdezte az atyját: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig mondta: Gyermeksége óta. És gyakorta vetette őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt, de ha tudsz tenni valamit, légy segítségül nekünk, könyörülvén rajtunk. Jézus pedig mondta neki: Ha tudsz hinni, minden lehetséges a hívőnek. A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással mondta: Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek. Jézus pedig mikor látta, hogy a sokaság még inkább összetódul, megdorgálta a tisztátalan szellemet, mondván neki: Te néma és siket szellem, parancsolom neked, menj ki belőle, és többé belé ne menj! És kiáltás és erős szagatás között kiment, az pedig olyan lett, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondták, hogy meghalt. Jézus pedig megfogván a kezét, fölemelte, és az fölkel.

Mikor pedig bement a házba, tanítványai megkérdezték Őt külön: Mi miért nem tudtuk kiűzni azt? Ő pedig mondta nekik: Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal és böjtöléssel. És onnét kimenvén, Galileán mentek át, és nem akarta, hogy valaki megtudja. Mert tanította a tanítványait, és ezt mondta nekik: Az ember Fia az emberek kezébe adatik, és megölik Őt, de ha megölték, harmadnapra föltámad. De ők nem értették e mondást, és féltek Őt megkérdezni.

És elment Kapernaumba. És amikor otthon voltak, megkérdezte őket: Miről vitatkoztatok egymással az úton? De ők hallgattak, mert egymás között arról vitatkoztak az úton, ki a nagyobb? És leülvén, odaszólította a tizenkettőt, és mondta nekik: Ha valaki első akar lenni, legyen a legutolsó és mindenkinek a szolgája. És fogván egy gyermeket, közéjük állította azt, és ölébe vevén azt, mondta nekik: Aki az ilyen gyermekek közül egyet befogad az én nevemben, engem fogad be, és aki engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki engem küldött.

János pedig felelt neki, mondván: Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben ördögöket űz, aki nem követ minket, és eltiltottuk őt, mivel nem követ minket. Jézus pedig mondta: Ne tiltsátok el őt, mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben és mindjárt gonoszul szólhatna felőlem. Mert aki nincs ellenünk, az velünk van. Mert aki innotok ad egy pohár vizet az én nevemben, mivel a Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, el nem veszi a jutalmát.

Aki pedig megbotránkoztat egyet ama kicsinyek közül, akik bennem hisznek, jobb annak, ha malomkövet kötnek a nyakára, és a tengerbe dobják. És ha megbotránkoztat téged a kezed, vágd le azt: jobb neked csonkán bemenned az életre, mint két kézzel menned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. Ahol férgük meg nem hal, és tűzük el nem alszik.

És ha a lábad botránkoztat meg téged, vágd le azt: jobb neked sántán bemenned az életre, mint két lábbal vettetned a gyehennára, a megolthatatlan tűzre. Ahol férgük meg nem hal, és tüjük el nem alszik. És ha a szemed botránkoztat meg téged, vágd ki azt: jobb neked félszemmél bemenned az Isten királyságába, mint két szemmel vettetned a tüzes gyehennára. Ahol férgük meg nem hal, és tüjük el nem alszik. Mert mindenki tűzzel sózatik meg, és minden áldozat sóval sózatik meg. Jó a só: de ha a só ízét veszti, mivel adtok ízt neki? Legyen bennetek só, és legyetek békében egymással.

Onnan pedig felkelvén Júdea határaiba ment, a Jordánon túl való részen át, és ismét sokaság gyűlt hozzá, Ő pedig szokása szerint ismét tanította őket. És a farizeusok hozzámenvén megkérdezték tőle, hogy szabad-e a férjnek feleségét elbocsátania, kísértvén Őt. Ő pedig felelvén, mondta nekik: Mit parancsolt nektek Mózes? Ők pedig mondták: Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk, és elváljunk. És Jézus felelvén, mondta nekik: A szívetek keménysége miatt írta nektek ezt a parancsolatot, de a teremtés kezdete óta férfivá és asszonnyá teremtette őket az Isten. Annak okáért elhagyja az ember atyját és anyját, és ragaszkodik a feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Azért többé nem két, hanem egy test. Annak okáért amit az Isten összekötött, ember el ne válassa.

És otthon a tanítványai ismét megkérdezték Őt e dolog felől. Ő pedig mondta nekik: Aki elbocsátja feleségét és mással házasodik össze, házasságtörést követ el az ellen. Ha pedig a feleség bocsátja el a férjét és mással házasodik össze, házasságtörést követ el.

Ekkor gyermekeket hoztak hozzá, hogy érintse meg őket, a tanítványok pedig feddték azokat, akik hozták. Jézus pedig ezt látván, haragra gerjedt, és mondta nekik: Engedjétek hozzám jönni a

gyermeket és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten királysága. Bizony mondom nektek: Aki nem úgy fogadja az Isten királyságát, mint egy kisgyermek, semmiképen sem megy be abba. Aztán ölébe vette azokat, és kezét rájuk tévén, megáldotta őket.

És mikor útnak indult, hozzá futván egy ember és letérdelvén előtte, kérdezte Őt: Jó Mester, mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerhessem? Jézus pedig mondta neki: Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak egy, az Isten. A parancsolatokat tudod: Ne törj házasságot, ne ölj, ne lopj, hamis tanúbizonyságot ne tégy, kárt ne tégy, tiszteld atyádat és anyádat. Az pedig felelvén, mondta neki: Mester, mindezeket megtartottam ifjúságomtól fogva. Jézus pedig rátekintvén, megszerette őt, és mondta neki: Egy fogyatkozásod van: menj el, add el minden vagyonodat, és add a szegényeknek, és kincsed lesz a mennyben, és jöjj, kövess engem, felvévén a keresztet. Az pedig elszomorodván e beszéden, elment búsán, mert sok jószága volt.

Jézus pedig körültekintvén, mondta tanítványainak: Mily nehezen mennek be az Isten királyságába, akiknek gazdagságuk van! A tanítványok pedig álmétkodtak az Ő beszédén, de Jézus ismét felelvén, mondta nekik: Gyermekeim, mily nehéz azoknak, akik a gazdagságban bíznak, az Isten királyságába bemenni! Könnyebb a tevének a tű fokán átmenni, mint a gazdagnak az Isten királyságába bejutni. Azok pedig még inkább megdöbbsentek, mondván maguk között: Kicsoda üdvözülhet tehát? Jézus pedig rájuk tekintvén, mondta: Az embereknél ez lehetetlen, de nem az Istennél, mert az Istennél minden lehetséges.

És Péter kezdte mondani neki: Íme, mi elhagytunk mindent, és követtünk téged. Jézus pedig felelvén, mondta: Bizony mondom nektek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fivéreit, vagy nővéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy

szántóföldjeit értem és az evangéliumért, aki száz annyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fivéreket, nővéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt, a jövő világra pedig örök életet. Sok első pedig lesznek utolsó, és utolsó első.

Útban voltak pedig Jeruzsálembé menve fel, és előttük ment Jézus, ők pedig álmélkodtak, és követvén Őt, féltek. És Ő a tizenkettőt ismét maga mellé vevén, kezdett nekik szólni azokról a dolgokról, amik majd vele történnek: Íme, felmegyünk Jeruzsálembé, és az ember Fia átadatik a főpapoknak és az írástudóknak, és halálra kárhoztatják Őt, és a pogányok kezébe adják Őt, És megcsúfolják Őt, és megostorozzák Őt, és megköpdösik Őt, és megölik Őt, de harmadnapon feltámad.

És hozzá járultak Jakab és János, a Zebedeus fiai, mondván: Mester, szeretnénk, hogy amire kérünk, tedd meg nekünk. Ő pedig mondta nekik: Mit szeretnétek, hogy tegyek nektek? Azok pedig mondták neki: Add meg nekünk, hogy egyikünk jobb *kezed* felől, másikunk pedig bal *kezed* felől üljön dicsőségben. Jézus pedig mondta nekik: Nem tudjátok, mit kértek. Kiihatjátok-e a pohárt, amelyet én megiszom, és bemelegíthettek-e azzal a bemelegítéssel, amellyel én bemelegítek? Azok pedig mondták neki: Megtehetjük. Jézus pedig mondta nekik: A pohárt ugyan, amelyet én kiiszom, kiisszátok, és a bemelegítéssel, amellyel én bemelegítek, bemelegítetek, de a jobb és bal *kezem* felől való ülést nem az én dolgom megadni, hanem *azoké lesz az*, akiknek elkészítetted.

És hallván ezt a tíz *tanítvány*, haragudni kezdtek Jakabra és Jánosra. Jézus pedig magához szólítván őket, mondta nekik: Tudjátok, hogy azok, akik a pogányok között fejedelmeknek tartatnak, uralkodnak felettük, és nagyjaik hatalmaskodnak rajtuk. De nem így lesz közöttetek, hanem, aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a

szolgátok, és aki közületek első akar lenni, mindenkinek szolgája legyen: Mert az ember Fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem hogy Ő szolgáljon, és adja az életét váltságul sokakért.

És Jerikóba érkeztek, és mikor Ő és a tanítványai és nagy sokaság Jerikóból kimentek, a Timeus fia, a vak Bartimeus, ott ült az úton, koldulván. És amikor meghallotta, hogy ez a Názáreti Jézus, kezdett kiáltani, mondván: Jézus, Dávid Fia, könyörülj rajtam! És sokan fedték őt, hogy hallgasson, de ő annál jobban kiáltotta: Dávid Fia, könyörülj rajtam! Akkor Jézus megállván, mondta, hogy hívják elő. És előhívták a vakot, mondván neki: Bízzál, kelj föl, hív téged. Az pedig felső ruháját ledobván, és felkelvén, Jézushoz ment. És felelvén Jézus, mondta neki: Mit akarsz, hogy cselekedjem veled? A vak pedig mondta neki: Mester, hogy lássak. Jézus pedig mondta neki: Menj el, a hited megmentett téged. És azonnal megjött a szeme világa, és követte Jézust az úton.

És mikor Jeruzsálemhez közeledtek, Bethfagé és Bethánia felé, az olajfák hegyénél, elküldött kettőt tanítványai közül, és mondta nekik: Menjetek abba a faluba, amely előttetek van, és amikor abba bejuttok, azonnal találtok egy megkötött szamárcsikót, amelyen ember nem ült még soha. Azt oldjátok el és hozzátok ide! És ha valaki azt mondja nektek: Miért teszitek ezt? – mondjátok: Az Úrnak van szüksége reá. És azonnal elküldi azt ide.

Elmentek azért és megtalálták a megkötött szamárcsikót az ajtónál kívül a kettős útnál, és eloldották azt. Az ott állók közül pedig némelyek mondták nekik: Mit műveltek, hogy eloldjátok a szamárcsikót? Ők pedig feleltek nekik úgy, ahogy Jézus megparancsolta. És elbocsátották őket. És oda vitték a szamárcsikót Jézushoz, és rávetették felsőruháikat, Ő pedig felült reá.

Sokan pedig felsőruháikat az útra terítették, mások pedig ágakat vagdostak a fákról és az útra terítették. Akik pedig előtte mentek és akik követték, kiáltottak, mondván: Hozsanna! Áldott, aki jön az Úr nevében! Áldott a mi atyánknak, Dávidnak királysága, amely jön az Úr nevében! Hozsanna a magasságban! És bement Jézus Jeruzsálembe és a templomba, és mindent körülnézvén, mivel az idő már késő volt, kiment Bethániába a tizenkettővel.

És másnap, mikor Bethániából kimentek, megéhezett. És meglátván messziről egy fügefát, amely leveles volt, odament, ha talán találna valamit rajta: de odaérvén ahhoz, levélnél egyebet semmit sem talált, mert nem volt fügeérés ideje. Akkor felelvén Jézus, mondta annak: Soha többé ne egyék rólad gyümölcsöt senki. És hallották a tanítványai.

És Jeruzsálembe érkeztek. És Jézus bemenvén a templomba, kezdte kiűzni azokat, akik a templomban árultak és vásároltak, a pénzváltók asztalait és a galambárusok székeit pedig felforgatta, és nem engedte, hogy valaki edényt vigyen a templomon keresztül. És tanított, mondván nekik: Nincsen-e megírva: Az én házam imádság házának neveztetik minden nép között? Ti pedig rablók barlangjává tettétek azt. És meghallották az írástudók és a főpapok, és tanakodtak, hogy mi módon veszíthetnék el Őt. Mert féltek tőle, mivel az egész sokaság álméltkodott a tanításán. És mikor beesteledett, kiment a városból.

Reggel pedig, amikor mellette mentek el, látták, hogy a fügefagyökerestől kiszáradt. És Péter visszaemlékezvén, mondta neki: Mester nézd, a fügefafa, amelyet megátkoztál, kiszáradt. És Jézus felelvén, mondta nekik: Legyen hitetek Istenben! Mert bizony mondom nektek, ha valaki azt mondja ennek a hegynek: Kelj fel és ugorj a tengerbe! – és szívében nem kételkedik, hanem hiszi, hogy amit mond, megtörténik, meglesz neki, amit mondott. Azért mondom nektek: Amit

imádkozásokban kértek, higgyétek, hogy megkapjátok, és meglesz nektek.

És mikor imádkozva megállotok, bocsássátok meg, ha valaki ellen valami *panaszotok* van, hogy a ti mennyei Atyátok is megbocsássa nektek a ti vétkeiteket. Ha pedig ti meg nem bocsátotok, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a ti vétkeiteket.

És ismét Jeruzsálembe mentek. Mikor pedig Ő a templomban körüljárt, hozzámentek a főpapok és az írástudók és a vének, és mondták neki: Miféle hatalommal cselekszed ezeket? És ki adta neked a hatalmat, hogy ezeket cselekedd?

Jézus pedig felelvén, mondta nekik: Én is kérdezek egy dolgot tőletek, és feleljetek meg nekem, akkor megmondom nektek, hogy miféle hatalommal cselekszem ezeket: A János bemerítése mennyből volt-e, vagy emberektől? Feleljetek nekem!

Azok pedig tanakodtak maguk között, mondván: Ha *azt* mondjuk: Mennyből, *azt* fogja mondani: Miért nem hittetek tehát neki? Ha pedig *azt* mondjuk: Emberektől – féltek a néptől, mert mindenki *azt* tartotta Jánosról, hogy valóban próféta volt. Felelvén tehát, mondták Jézusnak: Nem tudjuk.

Jézus is felelvén, mondta nekik: Én sem mondom meg nektek, miféle hatalommal cselekszem ezeket.

És kezdett nekik példázatokban beszélni: Egy ember szőlőt ültetett, és körülvette sövénnnyel, és sajtót ásott, és tornyot épített, és kiadta *azt* munkásoknak, és elutazott. És a maga idejében szolgát küldött a munkásokhoz, hogy kapjon a munkásoktól a szőlő gyümölcséből. Azok pedig megfogván *azt*, megverték, és üresen küldték vissza. És ismét küldött hozzájuk egy másik szolgát, *azt* pedig kővel dobálván meg, fejét betörték, és gyalázattal illetve visszaküldték. És ismét másikat

küldött, ezt pedig megölték: és sok másokat, némelyeket megvervén, némelyeket pedig megölvén. Minthogy pedig még egyetlen szeretett fia is volt, utoljára azt is elküldte hozzájuk, mondván: A fiamat meg fogják becsülni. Azok a munkások azonban *ezt* mondák maguk között: Ez az örökös! Gyertek, öljük meg őt, és a miénk lesz az örökség. És megfogván azt, megölték, és a szőlőn kívül vetették.

Mit cselekszik hát a szőlő ura? Eljön és elveszti a munkásokat, és a szőlőt másoknak adja. Ezt az írást sem olvastátok-e? Amely követ az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé. Az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemek előtt.

És igyekeztek Őt megfogni, de féltek a sokaságtól. Mert tudták, hogy a példázatot ellenük mondta. Azért elhagyván Őt, továbbmentek.

És küldtek hozzá némelyeket a farizeusok és a Heródes pártiak közül, hogy megfogják Őt a beszédben. Azok pedig odamenvén, mondták neki: Mester, tudjuk, hogy igaz vagy és nem gondolsz senkivel, mert nem tekintesz emberek személyére, hanem igazság szerint tanítod az Isten útját. Szabad-e a Császárnak adót fizetni vagy nem? Fizessünk-e vagy ne fizessünk?

Ő pedig ismervén a képmutatásukat, mondta nekik: Mit kísértetek engem? Hozzatok nekem egy dénárt, hogy lássam. Azok pedig hoztak. És mondta nekik: Kie ez a kép és a felírás? Azok pedig mondták neki: A Császáré. És felelvén Jézus, mondta nekik: Adjátok meg ami a Császáré, a Császárnak, és ami az Istené, az Istennek. És elálmlétkodtak őrajta.

És jöttek hozzá Szadduceusok, akik azt mondják, hogy nincsen feltámadás. És megkérdezték Őt, mondván: Mester, Mózes azt írta nekünk, hogy ha valakinek a fivére meghalt, és feleséget hagyott hátra, gyermekeket pedig nem hagyott, akkor a feleségét vegye el a fivére,

és támasszon magot a fivérének. Heten voltak tehát fivérek. És az első feleséget vett, de meghalván, magot nem hagyott. És a második elvette az asszonyt, de meghalt, és magot ő sem hagyott, a harmadik is hasonlóképpen, és mind a hét elvette azt, és magot nem hagytak. Legutoljára meghalt az asszony is. A feltámadáskor tehát, mikor feltámadnak, melyiküknek lesz a felesége? Mert mind a hétnek a felesége volt.

Jézus pedig felelvén, mondta nekik: Avagy nem azért tévelyegtek-e, mert nem ismeritek az írásokat, sem az Isten erejét? Mert mikor a halálból feltámadnak, sem nem nőszülnek, sem férjhez nem mennek, hanem olyanok lesznek, mint az angyalok a mennyekben. A halottakról pedig, hogy feltámadnak, nem olvastátok-e a Mózes könyvében, a csipkebokornál, hogy mi módon szólt neki az Isten, mondván: Én vagyok Ábrahám Istene, és Izsák Istene, és Jákob Istene. Az Isten nem holtaknak, hanem élőknek Istene. Ti tehát nagyon tévelyegtek.

Akkor hozzá menvén egy az írástudók közül, aki a vitájukat hallotta, és tudván, hogy jól megfelelt nekik, megkérdezte tőle: Melyik az első minden parancsolatok között? Jézus pedig felelt neki: Minden parancsolatok között az első: Halljad Izrael: Az Úr, a mi Istenünk egy Úr. Szeresd azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből és teljes erődből. Ez az első parancsolat. A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat. Nincs más ezeknél nagyobb parancsolat.

Akkor mondta neki az írástudó: Jól van, Mester, igazán mondtad, hogy egy Isten van, és rajta kívül nincsen más. És szeretni Őt teljes szívből, teljes értelemről, teljes lélekből és teljes erőből, és szeretni *az embernek* felebarátját, mint önmagát, többet ér minden egészen égő áldozatnál és véres áldozatnál. Jézus pedig látván, hogy bölcsen felelt,

mondta neki: Nem vagy messze az Isten királyságától. És többé senki sem merte Őt megkérdezni.

És felelt Jézus és mondta, amint a templomban tanított: Mi módon mondják az írástudók, hogy a Krisztus Dávid Fia? Hiszen Dávid maga mondta a Szent Szellem által: Mondta az Úr az én uramnak: ülj az én jobb kezem felől, amíg ellenségeidet lábaid alá vetem zsámolyul. Tehát maga Dávid nevezi Őt Urának, mi módon fia hát neki? És a nagy sokaság örömet hallgatta Őt. Ő pedig mondta nekik a tanításában: Őrizkedjete az írástudóktól, akik örömet járnak hosszú köntösökben és szeretik a piacokon való köszöntéseket. És a zsinagógákban az elől üléseket, és a lakomákon a főhelyeket, akik az özvegyek házáat fölemésztik, és színből hosszan imádkoznak: ezek súlyosabb ítélet alá esnek.

És leülvén Jézus a templompersellyel szemben, nézte, hogy a sokaság miként dob pénzt a perselybe. Sok gazdag pedig sokat dobott. És egy szegény özvegy asszony is odajövé, két fillért, azaz egy negyed pénzt dobott *bele*. Akkor előszólítván tanítványait, mondta nekik: Bizony mondom nektek, hogy ez a szegény özvegy asszony többet dobott, mint mind a többi, akik a perselybe dobtak. Mert azok mindnyájan a fölöslegükből dobtak, ez pedig a szegénységéből, amije csak volt, mind bedobta, egész megélhetését.

Mikor pedig a templomból kiment, mondta neki egy a tanítványai közül: Mester, nézd, milyen kövek és milyen épületek! Jézus pedig felelvén, mondta neki: Látod ezeket a nagy épületeket? Nem marad *itt* kő kövön, amely le nem romboltatik.

Mikor pedig az olajfák hegyén ült, a templommal szemben, megkérdezték Őt magukban Péter, Jakab, János és András: Mondd meg

nekünk, mikor történnek meg ezek, és mi lesz a jel, amikor mindezek beteljesednek?

Jézus pedig felelvén nekik, kezdte mondani: Meglássátok, hogy valaki el ne hitessen titeket. Mert sokan jönnek majd az én nevemben, akik azt mondják: Én vagyok. És sokakat elhitetnek. Mikor pedig hallani fogtok háborúkról és háborúk híreiről, meg ne rémüljete, mert meg kell lenniük, de ez még nem a vég. Mert nemzet nemzet ellen, és királyság királyság ellen támad, és lesznek földrengések mindenfelé, és lesznek éhínségek és zavargások. Nyomorúságok kezdetei ezek. Ti pedig vigyázzatok magatokra: mert törvényszékeknek adnak át titeket, és gyülekezetekben vernek meg titeket, és helytartók és királyok elé állítanak értem, bizonyosággal nekik. De előbb hirdettetnie kell az evangéliumnak minden nép között.

Mikor pedig fogva visznek, hogy átadjanak titeket, ne aggodalmaskodjatok előre, hogy mit szóljatok, és ne gondolkodjatok, hanem ami adatik nektek abban az órában, azt szóljátok, mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a Szent Szellem. Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét, és gyermekek támadnak szülők ellen, és megöletik őket. És gyűlölteket lesztek mindenki előtt az én nevemért, de aki mindvégig kitart, az üdvözü.

Mikor pedig látjátok a pusztító utálatosságot, amelyről Dániel próféta szólt, ott állni, ahol nem kellene – aki olvassa, értse meg! –, akkor akik Júdeában lesznek, fussanak a hegyekre. A háztetőn levő pedig le ne szálljon a házba, se be ne menjen, hogy házából valamit kivigyen, és a mezőn levő haza ne térjen, hogy ruháját elvigye. Jaj pedig a terhes és a szoptató asszonyoknak azokban a napokban. Imádkozzatok pedig, hogy a ti futásotok ne télen legyen. Mert azok a napok olyan nyomorúságosak lesznek, amilyenek a világ kezdete óta,

amelyet Isten teremtett, mind ez ideig nem voltak, és nem is lesznek. És ha az Úr meg nem rövidítette volna azokat a napokat, egyetlen test sem menekülne meg, de a választottakért, akiket kiválasztott, megrövidítette azokat a napokat.

Ha pedig akkor ezt mondja nektek valaki: Íme itt a Krisztus, vagy: Íme amott, ne higgyétek. Mert hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak, és jeleket és csodákat tesznek, hogy elhittessék, ha lehet, a választottakat is. Ti pedig vigyázzatok, íme, előre megmondtam nektek mindent.

De azokban a napokban, azután a nyomorúság után, a nap elsötétedik, és a hold nem fénylik, és az ég csillagai lehullanak, és az egekben levő hatalmasságok megrendülnek. És akkor meglátják az ember Fiát eljönni felhőkben nagy erővel és dicsőséggel. És akkor elküldi az Ő angyalait, és egybegyűjti választottait a négy szelek felől, a föld végső határától az ég végső határáig.

A fügefáról vegyétek pedig a példát. Amikor ága már zsendül, és levelet hajt, tudjátok, hogy közel van a nyár. Akképpen ti is, mikor látjátok, hogy ezek meglesznek, tudjátok meg, hogy közel van, az ajtó előtt. Bizony mondom nektek, hogy el nem múlik ez a nemzedék, amíg meg nem lesznek mindezek. Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim el nem múlnak.

Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya. Figyeljete, vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jön el az az idő. Úgy mint az az ember, aki messze útra kelve, házat elhagyván, és szolgáit felhatalmazván, és kinek-kinek a maga dolgát megszabván, az ajtónállónak is megparancsolta, hogy vigyázzon. Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura, este-e vagy éjfélkor,

vagy kakasszókor, vagy reggel? Hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva. Amiket pedig nektek mondok, mindenkinek mondom: Vigyázzatok!

Két nap múlva pedig húsvét volt és a kovásztalan kenyerek ünnepe. És a főpapok és az írástudók tanakodtak, hogy csalárdsággal mi módon fogják meg és öljék meg Őt. Mert azt mondták: Ne az ünnepen, hogy a nép fel ne zendüljön.

Mikor pedig Bethániában a leprás Simon házában volt, amint asztalhoz ült, egy asszony ment oda, akinél alabástrom edény volt valódi és igen drága nárdus olajjal, és eltörvén az alabástrom edényt kitöltötte azt az Ő fejére. Némelyek pedig háborogtak maguk között, és mondták: Mire való volt az olajnak ez a tékozlása? Mert el lehetett volna azt adni háromszáz dénárnál is többért, és odaadni a szegényeknek. És zúgolódtak ellene. Jézus pedig mondta: Hagyjatok békét neki, miért bántjátok őt? Jó dolgot cselekedett velem. Mert a szegények mindenkor veletek lesznek, és amikor csak akarjátok, jót tehettek velük, de én nem leszek mindenkor veletek. Ő ami tőle telt, azt tette: előre megkente a testemet a temetésre. Bizony mondom nektek: Valahol csak prédikálják ezt az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére.

Akkor Júdás, az Iskariótes, egy a tizenkettő közül, elment a főpapokhoz, hogy Őt azoknak elárulja. Azok pedig, amint meghallották, örvendeztek, és ígérték, hogy pénzt adnak neki. Ő pedig kereste, mi módon árulhatná el Őt jó alkalommal.

És a kovásztalan kenyerek ünnepének első napján, mikor a húsvéti bárányt vágták, mondták neki a tanítványai: Hol akarod, hogy elmenvén elkészítsük, hogy megehesd a húsvéti bárányt? Akkor elküldött kettőt a tanítványai közül, és mondta nekik: Menjetek el a

városba, és egy ember jön szembe veletek, aki egy korsó vizet visz. Kövessétek őt, és ahova bemegy, mondjátok a házigazdának: A Mester kérdi: hol van az a szállás, ahol megeszem tanítványaimmal a húsvéti bárányt? És ő mutat nektek egy nagy emeleti termet berendezve, készen: ott készítsétek el nekünk. Elmentek azért a tanítványai, és a városba jutottak, és úgy találták, amint nekik megmondta, és elkészítették a húsvéti bárányt.

Mikor pedig este lett, odament a tizenkettővel. És amikor leültek és ettek, mondta Jézus: Bizony mondom nektek, egy közületek elárul engem, aki velem eszik. Ők pedig kezdtek szomorkodni és neki egyenként mondani: Csak nem én? A másik is: Csak nem én? Ő pedig felelvén, mondta nekik: Egy a tizenkettő közül, aki velem együtt márt a tálba. Az ember Fia jóllehet elmegy, amint meg van írva felőle, de jaj annak az embernek, aki az ember Fiát elárulja. Jobb lenne annak az embernek, ha nem született volna.

És mikor ettek, vevén Jézus a kenyeret, és megáldván, megtörte, és nekik adta, mondván: Vegyétek, egyétek; ez az én testem. És vevén a poharat, és hálákat adván, nekik adta, és ittak abból mindnyájan, és mondta nekik: Ez az én vérem, az új szövetségé, amely sokakért kiontatik. Bizony mondom nektek, nem iszom többé a szőlőtő gyümölcséből ama napig, amikor mint újat iszom azt az Isten királyságában. És dicséretet énekelve kimentek az olajfák hegyére.

És mondta nekik Jézus: Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkoztok bennem, mert meg van írva: Megverem a pásztort, és elszélednek a juhok. De feltámadásom után előttetek fogok felmenni Galileába. Péter pedig mondta neki: Ha mindnyájan megbotránkoznak is, de én nem. És mondta neki Jézus: Bizony mondom neked, hogy ma, ezen az éjszakán, mielőtt a kakas kétszer szólna, háromszor tagadsz

meg engem. Ő pedig annál inkább erősítette: Ha veled együtt kell is meghalnom, semmiképpen meg nem tagadlak téged. Hasonlóképpen szóltak a többiek is.

És ama helyre mentek, amelynek Gecsemáné a neve, és mondta a tanítványainak: Üljetek le itt, amíg imádkozom. És maga mellé vette Pétert és Jakabot és Jánost, és kezdett rettegni és gyötrődni, és mondta nekik: Szomorú a lelkem mind halálig. Maradjatok itt, és vigyázzatok. És egy kevéssé előre menvén, a földre esett, és imádkozott, hogy, ha lehetséges, múljék el tőle ez az óra. És mondta: Abba, Atyám! Minden lehetséges neked. Vidd el tőlem ezt a poharat! Mindazáltal ne az én akaratom *legyen meg*, hanem a tied.

Azután visszatért, és alva találta őket, és mondta Péternek: Simon, alszol? Nem bírtál egy óráig vigyázni? Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne jussatok. A szellem ugyan kész, de a test erőtlen. És ismét elmenvén, imádkozott, ugyanazokkal a szavakkal szólván.

Amikor pedig visszatért, ismét alva találta őket, mert a szemeik elnehezedtek, és nem tudták, mit feleljenek neki. Harmadszor is jött, és mondta nekik: Aludjatok immár és nyugodjatok. Elég! Eljött az óra! Íme, az ember Fia a bűnösök kezébe adatik. Keljetek föl, menjünk: íme, elközelített, aki engem elárul.

És mindjárt még mikor Ő szólt, eljött Júdás, egy a tizenkettő közül, és vele együtt nagy sokaság fegyverekkel és botokkal a főpapoktól, az írástudóktól és a vénektől. Az elárulója pedig jelt adott nekik, mondván: Akit megcsókolok majd, Ő az. Fogjátok meg azt, és vigyétek el biztonsággal. És odajutván, azonnal hozzáment, és mondta: Mester! Mester! És megcsókolta Őt. Azok pedig rátették kezeiket, és elfogták Őt. De egy az ott állók közül szablyáját kivonván, a főpap szolgájára csapott, és levágta a fülét. Jézus pedig felelvén, mondta nekik: Mint

egy rablóra, úgy jöttetek-e reám fegyverekkel és botokkal, hogy megfogjatok engem?! Naponta nálatok voltam a templomban tanítva, és nem fogtatok meg engem. De az írásoknak be kell teljesedniük. Akkor elhagyván Őt, mindnyájan elfutottak.

Egy ifjú pedig követte Őt, akinek testét csak egy gyolcs ing takarta, és megfogták őt az ifjak. De ő otthagya az ingét, meztelenül elszaladt tőlük.

És Jézust a főpaphoz vitték. És odagyűltek mindnyájan a főpapok, a vének és az írástudók. Péter pedig távolról követte Őt, be egészen a főpap udvaráig, és ott ült a szolgálkkal, és melegedett a tűznél. A főpapok pedig és az egész tanács bizonyoságot kerestek Jézus ellen, hogy megölhessék Őt, de nem találtak. Mert sokan tettek hamis tanúbizonyoságot ellene, de a bizonyoságtételek nem egyeztek. És némelyek fölkeltek és hamis tanúbizonyoságot tettek ellene, mondván: Mi hallottuk, mikor ezt mondta: Én lerontom ezt a kézzel csinált templomot, és három nap alatt mást építek, amelyet nem kézzel alkottak. De még így sem egyezett a bizonyoságtételük.

Akkor a főpap odaállván középre, megkérdezte Jézust, mondván: Semmit sem felelsz-e? Miféle bizonyoságot tesznek ezek ellened? Ő pedig hallgatott, és semmit sem felelt. Ismét megkérdezte Őt a főpap, és mondta neki: Te vagy-e a Krisztus, az Áldott Fia? Jézus pedig mondta: Én vagyok. És meglátjátok majd az ember Fiát ülni a hatalom jobbján, és eljönni az ég felhőivel. A főpap pedig megszaggatván ruháit, mondta: Mi szükségünk van még tanúkra? Hallátok a káromlást. Mi a véleményetek? Azok pedig halálra méltónak ítélték Őt mindnyájan.

És kezdték Őt némelyek köpdösni, és az orcáját letakarni, és Őt öklözni, és mondani neki: Prófétájl! A szolgálk pedig arcul csapdosták Őt.

Amint pedig Péter lent volt az udvaron, odajött egy a főpap szolgálóleányai közül, és meglátván Pétert, amint melegegett, rátekintvén, mondta: Te is a Názáreti Jézussal voltál! Ő pedig megtagadta, mondván: Nem ismerem, s nem is értem, mit mondasz. És kiment a tornácra, és a kakas megszólalt. A szolgálóleány pedig meglátva őt, kezdte ismét mondani az ott állóknak: Ez közülük való. Ő pedig ismét megtagadta. De kevés idő múlva az ott állók ismét mondták Péternek: Bizony közülük való vagy, mert Galilea-beli is vagy, és a beszéded is hasonló. Ő pedig kezdett átkozódni és esküdözni, hogy: Nem ismerem azt az embert, akiről beszéltek. És másodszor szólott a kakas. És Péternek eszébe jutott a beszéd, amelyet Jézus mondott neki, hogy mielőtt a kakas kétszer szólna, háromszor megtagadsz engem. És sírva fakadt.

És mindjárt reggel tanácsot tartván a főpapok a vénekkel és írástudókkal, és az egész tanács, megkötözvén Jézust, elvitték és átadták Pilátusnak. És megkérdezte Őt Pilátus: Te vagy-e a zsidók királya? Ő pedig felelvén, mondta neki: Te mondd. És erősen vádolták Őt a főpapok. Pilátus pedig ismét megkérdezte Őt, mondván: Semmit sem felelsz-e? Íme, mennyi tanúbizonyságot szólnak ellened! Jézus pedig semmit sem felelt, úgyhogy Pilátus elcsodálkozott.

Ünnepenként pedig egy foglyot szokott elbocsátani nekik, akit éppen óhajtottak. Volt pedig egy Barabbás nevű, megkötöztetve ama lázadókkal együtt, akik a lázadás alkalmával gyilkosságot követtek el. És a sokaság kiáltván, kezdte kérni *Pilátust* arra, amit mindenkor megtett nekik. Pilátus pedig felelt nekik, mondván: Akarjátok-e, hogy elbocsássam nektek a zsidók királyát? Mert tudta, hogy irigységből adták át Őt a főpapok. A főpapok azonban felindították a sokaságot, hogy inkább Barabbást bocsássa el nekik. Pilátus pedig felelvén, ismét

mondta nekik: Mit akartok tehát, hogy cselekedjem ezzel, akit a zsidók királyának mondotok? És azok ismét kiáltottak: Feszítsd meg! Pilátus pedig mondta nekik: Mert mi rosszat cselekedett? Azok pedig annál jobban kiáltottak: Feszítsd meg! Pilátus pedig eleget akarván tenni a sokaságnak, elbocsátotta nekik Barabbást, Jézust pedig megostoroztatván, kezükbe adta, hogy megfeszítsék.

A katonák pedig elvitték Őt az udvar belső részébe, ami az őrház, és összehívták az egész csapatot. És bíborba öltöztették Őt, és tövisből font koszorút tettek a fejére, és elkezdték Őt köszönteni: Üdvözlégy, zsidók királya! És nádszállal verték a fejét, és köpdösték Őt, és térdet hajtva imádták Őt. Mikor pedig kicsúfolták Őt, levették róla a bíbor ruhát, és a maga ruháiba öltöztették, és kivitték Őt, hogy megfeszítsék.

És kényszerítettek egy mellettük elmenőt, bizonyos cirénei Simont, aki a mezőről jött, Alexander és Rufusz atyját, hogy vigye a keresztjét. És elvitték Őt a Golgota *nevű* helyre, ami lefordítva annyi, mint: Koponya Helye. És mirhás bort adtak neki inni, de Ő nem fogadta el. És megfeszítvén Őt, elosztották a ruháit, sorsot vetvén azokra, ki mit kapjon.

Volt pedig három óra, mikor megfeszítették Őt. Az Ő kárhoztatásának oka pedig így volt fölé írva: A zsidók királya. Két rablót is megfeszítettek vele, egyet jobb és egyet bal *keze* felől. És beteljesedett az írás, amely *azt* mondja: És a bűnösök közé számláltatott. Az arra menők pedig szidalmazták Őt, fejüket csóválván és mondván: Hah, aki lerombolod a templomot, és három nap alatt fölépíted, szabadítsd meg magadat, és szállj le a keresztről! Hasonlóképpen pedig a főpapok is, csúfolódván egymás között, az írástudókkal együtt mondták: Másokat megszabadított, magát nem tudja megszabadítani. A Krisztus, az Izrael királya, szálljon le most a

keresztről, hogy lássuk és higgyünk. Akiket vele feszítettek meg, azok is szidalmazták Őt.

Mikor pedig hat óra lett, sötétség borult az egész földre kilenc óráig. És kilenc órákor fennszóval kiáltott Jézus, mondván: Elói, Elói! Lamma Szabaktáni? ami lefordítva annyi, mint: Istenem, Istenem! Miért hagytál el engem? Némelyek pedig meghallván ezt az ott állók közül, mondták: Íme, Illést hívja. Egy ember pedig odafutott, és egy szivacsot megtöltvén ecettel és azt nádszálra tűzvé, inni adott neki, mondván: Hagyjátok, lássuk, eljön-e Illés, hogy levegye Őt. Jézus pedig fennszóval kiáltván kilehelte szellemét.

És a templom függönye felülről aljáig ketté hasadt. Látván pedig a százados, aki vele szemben állt, hogy ekként kiáltva lehelte ki szellemét, mondta: Bizony, ez az ember Isten Fia volt! Voltak pedig asszonyok is, akik távolról nézték, akik között volt Mária Magdaléna, és Mária, a kis Jakab és Józse anyja, és Salomé, akik, mikor Galileában volt, akkor is követték Őt, és szolgáltak neki, és sok más asszony, akik vele mentek fel Jeruzsálembe.

És mikor immár este lett, mivel előkészület napja volt, azaz szombat előtt való nap, eljött az arimathiai József, egy tisztességes tanácsbeli, aki maga is várta az Isten királyságát, bement bátran Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Pilátus pedig csodálkozott, hogy immár meghalt volna, és magához hivatva a századost, megkérdezte tőle, hogy meghalt-e már? És megtudván a századostól, odaajándékozta a testet Józsefnek. Ő pedig gyolcsot vásárolván, és levéven Őt, begöngyölte a gyolcsba, és elhelyezte egy sírboltba, amely kősziklából volt kivájva, és követ hengerített a sírbolt bejárata elé. Mária Magdaléna pedig és Mária, a Józse anyja, nézték, hová helyezték.

Mikor pedig elmúlt a szombat, Mária Magdaléna, és Mária a Jakab anyja, és Salomé, illatszereket vásároltak, hogy elmenvén, megkenjék Őt. És korán reggel, a hét első napján a sírbolthoz mentek napkeltekor. És mondták maguk között: Ki hengeríti el nekünk a követ a sírbolt bejáratáról? És odatekintvén, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt. És bemenvén a sírboltba, láttak egy ifjút ülni jobb felől, fehér ruhába öltözve, és megfélemlettek. Az pedig mondta nekik: Ne féljete! A Názáreti Jézust keresitek, aki megfeszítettet. Feltámadt, nincsen itt. Íme, a hely, ahová helyezték Őt. De menjetek el, mondjátok meg a tanítványainak és Péternek, hogy előttetek megy Galileába. Ott meglátjátok Őt, amint megmondta nektek. És hamar kijővén, elfutottak a sírbolttól, mert félelem és álmélkodás fogta el őket, és senkinek semmit sem szóltak, mert féltek.

Mikor pedig reggel, a hét első napján feltámadt, megjelent először Mária Magdalénának, akiből hét ördögöt űzött ki. Ez elmenvén, elvitte a hírt azoknak, akik vele voltak és gyászoltak és sírtak. Azok pedig mikor hallották, hogy él és ő látta, nem hitték el.

Ezután pedig közülük kettőnek jelent meg más alakban, útközben, mikor vidékre mentek. Ezek is elmenvén, elvitték a hírt a többieknek, ezeknek sem hittek.

Azután, mikor asztalnál ültek, megjelent magának a tizenegynek, és szemükre vetette hitetlenségüket és keményszívűségüket, hogy azoknak, akik Őt feltámadva látták, nem hittek.

És mondta nekik: Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és bemerítkezik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik. Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek, új nyelveken

szólnak, kígyókat vesznek föl, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre vetik kezeiket, és azok meggyógyulnak.

Az Úr azért, miután szólt hozzájuk, felvitetett a mennybe, és az Isten jobbára ült. Azok pedig kimenvén, prédikáltak mindenütt, az Úr együtt munkálkodván velük, és megerősítvén az igét a jelek által, amelyek követték. Ámen!